

Inhoud

Op bezoek in het poppenhuis	8
Een duik in de schoorsteen	16
De glitterverrassing	26
Een ramp maal zeven	34
Roze pluisjestrui	45
Verliefd op prins Droomhart	53
Van de ene wereld naar de andere	64
De sjoemelstop	75
O nee, flessenfee!	85
Wens vervuld	98

Op bezoek in het poppenhuis

Het was dinsdagmiddag en het regende. Mijn benen bungelden over de rand van Maxi's zwevende hemelbed. Dat bed hing aan touwen aan het plafond, midden in de woonkamer van het nieuwe oude poppenhuis. Maxi was klaar met inrichten en had me vandaag voor een bezoekje uitgenodigd. Echt waar! Ik zat naast mijn feetje van balpenformaat en was zelf nauwelijks groter dan zij. Ik was piepklein, om precies te zijn. Dat klinkt volkomen idioot, ik weet het. Maar zo was het wel.

Maxi mocht tegenwoordig namelijk weer officieel een van haar belangrijkste feeënkrachten gebruiken: iemand groot toveren. En dat betekende dat ze me

eerst naar het allerkleinste Maxi-formaat en daarna terug naar mijn normale Paula-formaat kon toveren. Net waar we zin in hadden. En vanmiddag hadden we zin om lekker in Maxi's poppenhuis te zitten.

Of nou ja... Maxi mocht alleen in noodgevallen iemand klein of groot toveren, als er niks anders op zat. Gewoon 'zomaar voor de lol wat toveren', zoals de opperfeeën het noemden, mocht Maxi éígenlijk helemaal niet, onder welke omstandigheden dan ook. Maar éígenlijk hoefden we de opperfeeën ook weer niet alles aan hun neus te hangen.

En dus had Maxi me vandaag na school klein en

groot en klein en groot en nog eens klein en groot getoverd. Daarbij deed ze de opperfeeën na: 'Jij' – **zap, klein** – 'mag' – **zap, groot** – 'geen' – **zap, klein** – 'onbenullige' – **zap, groot** – 'dingen toveren,' zei mijn feetje op de zeurderigste dreinton die ze kende. In mijn kamer kromp en groeide ik razendsnel achter elkaar.

Daarbij kregen we vreselijk de slappe lach, en na de elfde keer klein getoverd te zijn werd ik helemaal duizelig en kon ik alleen nog maar 'STOP!' roepen. Nu zat ik op Maxi's hemelbed bij te komen voordat ik me door haar weer groot zou laten toveren.

Vroeger was het grote poppenhuis gewoon een ouderwets speelgoedding in mijn vaders tweedehandswinkel. Maar sinds het in mijn kamer stond en Maxi erin woonde – en ik zelfs bij haar op visite kon – was het het meest **feetastische** huis ooit.

Mijn fee kan namelijk niets zo goed als lol trappen. Toch moet ik toegeven dat ze niet van alles zo veel verstand heeft als van plezier maken. Maar ja, een perfecte fee zou natuurlijk nooit zo leuk zijn als Maxi, en bovendien een stuk saaier.

Het oude poppenhuis was trouwens ook allang niet meer saai. Mijn fee had in haar badkamer een paar waterglijbanen getoverd, zodat je vanuit elke kamer in het bad kon roetsjen. Boven het zwevende hemelbed fonkelde 's nachts een betoverend mooie sterrenhemel, en in de keuken had Maxi de oven en het fornuis vervangen door een machine die suikerspinnen en popcorn maakte. Wel prikte mijn fee nog steeds haar kleren als posters aan de muur in plaats van ze in een kast te leggen, wat ik vreselijk onhandig vond. Maar goed, dit was Maxi's huis, niet het mijne.

Bovendien was de wensbarometer niet meer schimmelgroen, maar had hij een hoopvolle kleur donkeroranje. Daardoor had Maxi een uitstekend humeur. Eigenlijk is de wensbarometer een heel gewone groene statiegeldfles. Mijn feetje had daarin best wel lang flesarrest, maar daarvan heb ik haar

bevrijd. De straf had ze gekregen van drie nare tantes uit de feeënwereld – oeps, ik bedoel natuurlijk: de opperfeeën Glenna, Elida en Luma – nadat Maxi weer eens meer lol had gemaakt dan mocht. Om die reden was ze tijdelijk ook geen wensfee meer, maar had ze de officiële status van flessenfee met beperkte feeënkrachten.

Vanuit het poppenhuis keek ik mijn kamer in. Plotseling vroeg ik me iets af. ‘Waar is je wensbarometer eigenlijk?’ Ik rekte mijn hals om alle hoeken van mijn kamer te zien.

‘O, die heeft Julia van me geleend. Ze zat die domme fles de hele tijd op te poetsen.’ Maxi haalde haar schouders op. ‘Geen idee wat ze ermee wil. Maar ik heb dat ding toch pas nodig als hij eindelijk weer heerlijk zachtroze glanst. Nu hij zo’n vieze bruinoranje kleur heeft, mag Julia

hem lekker in haar kamer neerzetten. Dan hoef ik er tenminste niet de hele tijd naar te kijken.’

Vreemd, dacht ik, waarom zou...? Maar verder ging mijn gedachte niet. Op dat moment trippelde Baron Snorhaar, onze Perzische kater, de kamer in. Zoals altijd begon hij meteen met Maxi te kabbelen.

Of andersom. Eigenlijk heb ik geen idee wie van de twee meestal begint. Voor de zekerheid liet ik me door Maxi weer omtoveren tot Paula-formaat en daarna liep ik snel de kamer uit. Elkaar uitschelden konden die twee net zo goed zonder mij in de buurt.

